

Sygn. akt: **IC 18/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. S. C. w dniu 10 stycznia 2018 r.

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko **Gminie M. G.**

o ustalenie

I. ustala, że powódka M. W. wstąpiła w dniu 8 czerwca 2016 r. w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...)/F po zmarłym mężu - K. W.;

II. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powódki M. W. kwotę 487 zł (czterystu osiemdziesięciu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko **Gminie M. G., M. W.** wniosła o ustalenie wstąpienia przez nią w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w G., przy ulicy (...), w miejsce zmarłego męża K. W.. Powódka wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że 23 czerwca 1998 r. zawarta została umowa najmu przedmiotowego lokalu pomiędzy Gminą, a K. W. i E. W.. W związku z orzeczeniem rozwodu pomiędzy najemcami, porozumieniem z 27 kwietnia 2009 r. rozwiązano umowę najmu pomiędzy E. M. (wcześniej W.), a Gminą. Jedynym najemcą lokalu pozostał wówczas K. W., który ponownie wstąpił w związek małżeński – z powódką. Podczas pobytu w Szwecji 8 czerwca 2016 r. K. W. zmarł. Powódka zamieszkiwała lokal wspólnie z mężem do jego śmierci i zamieszkuje tam do chwili obecnej, stanowi on jej centrum życiowe.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka w chwili śmierci zamieszkiwała – podobnie jak jej małżonek – na stałe w (...), a zatem nie należała do kręgu osób wymienionych w art. 691 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. był najemcą lokalu przy ul. (...) w G. na podstawie umowy zawartej z Gminą M. G. 23 czerwca 1998 r. Umowa zawarta została na czas nieoznaczony. K. W. zmarł 8 czerwca 2016 r. w S. (Królestwo Szwecji). W momencie śmierci był żonaty z powódką (małżeństwo zawarto 7 lipca 2007 r.).

Okoliczność bezsporna, vide : umowa najmu, k. 10-11; porozumienie z 27 kwietnia 2009 r., k. 12; karta zgonu, k. 19-20; odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 30.

Powódka w 2005 r. wyjechała do pracy w(...), jednak kilkanaście razy do roku przyjeżdżała do G. na okresy od kilku dni do kilku tygodni, z kolei w (...) odwiedzał ją mąż (stałe przebywający w G.), który również podejmował tam pracę. Podczas nieobecności małżonków w Polsce, wynajmowanym przez nich lokalem opiekowała się B. W., która dysponowała kluczami do lokalu i czasami udostępniała go do przenocowania swojej córce. W 2016 r. K. W. zachorował na raka, leczył się zarówno w Polsce, jak i w (...). Małżonkowie cały czas jako swoje centrum życiowe traktowali lokal przy ul. (...) w G., zamierzali w nim osiąść po zakończeniu kariery zawodowej. Powódka traktuje tak przedmiotowy lokal do chwili obecnej, uiszcza opłaty związane z zamieszkiwaniem w nim. Pomimo, że pracuje w (...) często przyjeżdża do Polski, po zakończeniu pracy chce zamieszkać w tym lokalu na stałe.

Dowody : zeznania świadka B. W., k. 82; zeznania świadka B. Z., k. 95-96; zeznania świadka J. G. i przesłuchanie powódki, k. 102; pisma z (...) w sprawie opłat, k. 13-18; faktury, rachunki i dowody wpłaty, k. 21-29; bilety lotnicze, karty pokładowe, k. 58-74.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sąd ustalił opierając się na treści dokumentów wymienionych w opisie stanu faktycznego sprawy, a także zeznaniach świadków i przesłuchaniu powódki.

Powódka domagała się ustalenia istnienia stosunku najmu lokalu. Podstawę żądania stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Zgodnie z art. 691 §1 k.c. w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Ponadto §2 tego przepisu przewiduje, że osoby, o których mowa powyżej, wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Między stronami bezspornym było to, że w chwili śmierci K. W. był on jedynym najemcą lokalu przy ul. (...) w G., jak i to, że jego małżonka (powódka) współnajemcą lokalu nie była. Nie ulega zatem wątpliwości, że powódka należy do kręgu osób wymienionych w §1 przywołanego przepisu.

Spornym natomiast pozostawał fakt, czy powódka oraz jej zmarły mąż faktycznie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu w chwili jego śmierci. W ocenie sądu powódka okoliczność ową wykazała. Zarówno z jej zeznań, jak i zeznań świadków wynikało, że pobyt małżonków W. w Szwecji miał charakter jedynie czasowy, były to wyjazdy w celu zarobkowym, natomiast jako swoje centrum życiowe traktowali oni sporny lokal, do którego regularnie przyjeżdżali (K. W. w zasadzie częściej w nim zamieszkiwał niż w Szwecji), i w którym zamierzali osiąść na stałe po zakończeniu kariery zawodowej.

Pozwana nie zdołała natomiast wykazać okoliczności przeciwnej – przedłożyła wprawdzie oświadczenia podpisane przez różne osoby, w których stwierdzały one, że małżonkowie W. nie mieszkają pod wskazanym adresem, jednak treść tych oświadczeń stoi w sprzeczności z treścią zeznań świadków i powódki. Co więcej, wartość dowodowa tych oświadczeń jest w ocenie sądu nikła, bowiem nie wszystkie podpisane pod nimi osoby są możliwe do identyfikacji, a zatem nie można było zweryfikować, na ile ich wiedza w tym przedmiocie była miarodajna. Co więcej, jedna z podpisujących oświadczenie osób (świadek B. W.), choć przyznała się do jego podpisania, to jednak złożyła zeznania sprzeczne z jego treścią.

Należy podkreślić, że w rozumieniu kodeksu cywilnego, miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta faktycznie przebywa. Rzeczywisty pobyt w danej miejscowości, tzw. corpus, stanowi weryfikowalny, obiektywny element miejsca zamieszkania. Miejscowość, w której przebywa osoba fizyczna, można jednak kwalifikować jako jej miejsce zamieszkania tylko wtedy, gdy elementowi temu towarzyszy także element wolicjonalny, tzn. jej zamiar stałego pobytu w danej miejscowości. Ten, odwołujący się do czynników psychicznych, element

miejsca zamieszkania określany jest mianem animus. Czasowa zmiana miejsca pobytu (np. na czas studiów), której nie towarzyszy zamiar stałego przebywania w miejscowości aktualnego pobytu, pozostaje bez wpływu na miejsce zamieszkania w rozumieniu art. 25 k.c. (M. Pazdan, w: K. Pietrzykowski, Komentarz KC, t. 1, 2015, s. 149).

W związku z powyższym sąd uznał, że powódka w chwili śmierci małżonka zamieszkiwała z nim wspólnie pod ww. adresem, a ich pobyt w Szwecji miał jedynie charakter czasowy.

Mając na względzie powyższe sąd, na mocy art. 189 k.p.c. w zw. z art. 691 k.c., orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto mając na uwadze jego wynik, jak w pkt. II wyroku, na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu (200 zł), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 270 zł – ustalone na podstawie §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804), a także opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)